

tahrir

devrimci öğrenci bülteni

sayı: 1 - 2

NEDEN DEVRİMCİ MARKSİZM?

Devrimci Marksist öğrenciler, zaman zaman “Marksizm zaten devrimci değil midir, devrimci Marksizm tanımına ne gerek var?” gibi sorularla karşılaşılır. İlk bakışta bu soru mantıklı gelmektedir. Komünizm hedefini ortaya koyan bir hareket zaten devrimci olmalıdır, doğal olarak kendisine Marksist diyenler de devrimci olmalıdır. Ancak Marksizm adına mücadele ettiklerini söyleyen Marx ve Engels sonrası siyasetçiler, Marksizmin devrimci olmayan yorumlarını yapmışlar, hatta bu “Marksizmleriyle” Marks’ı dahi tahrifata uğratmaya çalışmışlardır.

İkinci Enternasyonal

Engels’in kurulmasında yoğun çaba harcadığı İkinci Enternasyonal’in yönetimi, Engels’in ölümünden sonra Kautsky, Bernstein ve Bebel gibi Alman devrimcilerine kalır. Bu devrimciler, Engels’in en sadık ve yetenekli öğrencileri olmanın yanında, bütün dünya devrimcilerinin de örnek aldığı insanlardır. Lenin de uzun yıllar bu insanları izleyerek Rusya devrimci mücadelesini şekillendirmiş, parti/örgüt tartışmalarında Alman partisi üzerinde düşünerek Bolşevik Parti teorisini geliştirmiştir. Ancak bu Alman devrimcileri 1900’lerin başında, Alman devletinin muazzam gücünden de kaynaklı olarak reformistleşir, sosyalizme burjuva devletinin yıkılacağı bir devrimle geçmektense, kü-

çük küçük reformlarla geçilebileceğini savunmaya başlarlar. Bu reformist düşüncelere önce Rosa Luxemburg, ardından Lenin sert bir şekilde eleştiriler getirir. Lenin bu dönem sık sık kendisini reformistlerden ayırmak için “devrimci Marksizm” tanımını kullanır. Ancak bu yönelim sürer ve kısa zamanda Alman Sosyal Demokrat Partisi içinde çoğunluk olur. 1914’e gelinip, emperyalist paylaşım savaşı çıktığında, bu parti ve onun izinde yürüyen diğer ülke partileri, savaşta kendi ülkelerinin galibiyeti için savaşma kararı alarak, işçi sınıfını birbirine kırdırtmaya başlar. Savaş bitiminde Almanya’da başlayan devrimci kalkışmayı durduracak olan Alman Sosyal Demokrat Partisi olur, bu partinin emriyle Alman devrimcileri Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht katledilir.

İkinci Enternasyonal (Sosyalist Enternasyonal) günümüzde de yaşamaktadır. Bu örgüte üye partiler, birçok ülkede burjuvazinin lehine kararlar alan, düzen bekçisi partiler durumundadır. Yunanistan’da PASOK, İspanya’da Sosyalist Parti, İngiltere’de İşçi Partisi bu partilerden bazılarıdır.

Üçüncü Enternasyonal

Nasıl ki İkinci Enternasyonal’in ilk dönemleri dünya devrimi için yoğun bir çabayı kapsarken, 1900 sonrası dönem dünya devrimi karşısında büyük bir engel olarak görülebilirse, Üçüncü Enternasyonal için de aynı şey geçerlidir. İkinci Enternasyonal’in Marksizmi milliyetçi ve düzen içi bir konuma getirmesine tepki olarak Lenin, Trotskiy, Luxemburg gibi devrimciler tarafından kurulan Üçüncü Enternasyonal, muzaffer Ekim Devrimi’nin moraliyle de dünya devrimi mücadelesinin içine doğdu. Almanya ve Macaristan’da gelişen devrimci kalkışmalara müdahil olurken, Asya ve Ortadoğu’daki halklara elini uzattı. Komintern’in (Üçüncü Enternasyonal) ilk dört kongresi, komünist hareketin, bugün hala kabul edilen en temel ilkelerini kabul etti ve dünya devrimi mücadelesinin önemi bizzat Lenin tarafından sürekli öne çıkarıldı. Ancak Lenin’in ölümü, Avrupa’daki devrimlerin başarısızlığa uğraması ve SSCB içinde gelişen bürokrasinin günden güne güçlenmesi sonucu Komintern dünya devrimi partisi olmaktan çıkarak, SSCB’nin dış ilişkiler bürosu olarak çalışmaya başladı. Dünya devriminden vazgeçmenin teorisi olarak da “Tek Ülkede Sosyalizm” düşüncesi ortaya atıldı. Milli marş olarak kullanılan Enternasyonal marşı yerine Rus milliyetçiliği kokan bir marş kabul edildi. Lenin’in ölmeden

kısa bir süre önce yazdığı yazılar ile dikkat çektiği bürokratikleşme tehlikesine karşı mücadele eden Trotskiy önderliğindeki “sol muhalefet”, Stalin önderliğindeki bürokrasi tarafından polisiye yöntemlerle dağıtıldı. Trotskiy Rusya’dan sürüldü.

Bürokrasinin iktidarı ele geçirdiği SSCB artık dünya devriminin bir komuta merkezi olmaktan çıkarak, karşı-devrimin merkezi haline geldi. Çünkü artık esas olan komünist bir dünya değil, bürokrasinin çıkarlarının korunmasıydı. Sovyet bürokrasisi bu amaçla ilk olarak 1927’de Çin’de onbinlerce komünistin katledilmesine neden oldu, ardından dünya devrimine karşı ortaya çıktığı bariz olan Alman faşizmiyle saldırmazlık paktı imzalayarak onun gelişmesine katkıda bulundu (zaten,1930’larda en büyük düşman olarak Sosyal Demokratları belirleyerek faşizme karşı mücadeleyi ön plana almayan bürokrasi Hitler’in seçim başarısında da aslan payına sahipti), 1936’da başlayan İspanya Devrimi’nde, Almanya ile çıkarların bozulmaması adına doğrudan yer almadı, Komünist Parti dışındaki devrimcileri katletti, kamulaştırılmış fabrika ve toprakları sahiplerine iade etti.

Bunun gibi birçok tarihsel örnek verilebilir. Bütün bu örneklerde görmüş olduklarımız, bir komünist yönetimin münferit hataları değildir. Bunlar, SSCB’nin (yani sovyet bürokrasisinin) çıkarları

uğruna dünya devriminin müfredattan çıkartılmasıdır. Yani Marksizmin açıkça reddidir. Böyle bir ortamda, tıpkı Lenin’in 1919’da yaptığı gibi Trotskiy 1938’de Dördüncü Enternasyonal’i kurdu. Komintern’in ilk dört kongresindeki kararları kabul eden Dördüncü Enternasyonal Marksizmin dünya devrimi hedefi için mücadeleyi kaldığı yerden devam ettirdi. Trotskiy ve yoldaşları, kendilerini “devrimci Marksistler” olarak andılar. Stalinist bürokrasi, Marksizmin devrimciliğine sahip çıkan bir çok devrimci Marksisti katletti ve birçok başarısız denemenin ardından 1940 yılında Trotskiy’i de öldürmeyi başardı.

SSCB dış ilişkiler bürosu gibi çalışan Komintern, diğer ülkeleri daha fazla korkutmasın diye 15 Mayıs 1943’te, kongre kararı olmadan Stalin’in emriyle dağıtıldı. SSCB’ye rağmen olan Çin, Yugoslavya ve Arnavutluk devrimleri, çok kısa bir süre içerisinde bu ülkelerin kamplaşmasına neden oldu. Marks’ın dünya devrimi hedefi, sosyalist olduğunu iddia eden ülkelerin kamplaşıp, ulusal çıkarları adına birbirleriyle mücadele ettikleri bir ortamla karşılaştırıldığında, “devrimci Marksizm” tanımının önemi anlaşılabilir.

Balkan Yücel

YIKINTININ TARİHİ VE TEORİSİ

Nerede bir sosyalizm tartışması olsa, bir şekilde Sovyetler Birliği sosyalizmin asla gerçekleşemeyeceği, gerçekleşse bile kapitalizmin onu alaşağı edeceğinin kanıtı olarak sunulmaktadır. Peki gerçekten de Sovyetler Birliği denemesi sosyalizmin mi yoksa Stalinizmin mi kapitalizme karşı asla ayakta duramayacağını bir kanıttır? Bu soruların yanıtını bulmak için önce sosyalizmin ne olduğuna, Sovyetlerde Lenin'in ölümünün ertesinde Stalinizmin uygulamalarının ne olduğuna ve Sovyetler Birliği'nin tarihine bakılmalıdır. İşte bu sayımızda tanıtmak istediğimiz Yıkıntının Tarihi ve Teorisi adlı Mehmet İnanç Turan'ın kitabı bu soruları cevaplamak için yazılmıştır.

Yıkıntının Tarihi

Kitabın ilk bölümünde Lenin'in son yıllarında yavaş yavaş Stalin'in tehlikesinin farkına varması, ardından Trotskiy ile aynı cephede yer alması anlatılıyor. Lenin öldükten sonra Stalin'in kendine muhalif isimleri (Başta Trotskiy olmak üzere) planlı bir şekilde siyasetten uzaklaştırması ve öldürtmesi anlatılıyor. Dikkat çekici nokta ise Stalin'in muhaliflerinin hepsinin mahkemeler tarafından faşizmin ajanı suçlamasıyla yargılanması. İnsanlara işkence ile imzalatılan itiraf metinlerinin delil olarak kullanılması bir yana; bu kişilerin Ekim Devrimi sürecinde Bolşevik Partisi saflarında mücadele ettikleri ve Merkez Komite'de yer almış oldukları da kitapta ayrıca belirtiliyor. Bu suçlamalarla dolaylı olarak Ekim Devrimi'ni faşist ajanların yaptığı sonucu ortaya çıkıyor. Katliamları halk nezdinde meşrulaştırmak için yoldaşlarına faşist ajan sıfatını yakıştırmamanın Bolşevik gelenek ile alakası ise kitapta sorulan başka bir soru.

Kitapta üstünde haklı bir şekilde çok fazla durulan bir diğer konu ise tek ülkede sosyalizm teorisinin pratikteki yansımaları. Stalin, Marks-Engels-Lenin'de olmayan tek ülkede sosyalizm teorisini savunmuş ve diğer ülkelerle ilişkilerini de buna göre belirlemişti. Bu teori diğer ülkelerdeki sosyalist devrimlerin engellenmesini (Çin, İspanya, Yunanistan) gerektirmiş, 1919 da Ekim Devrimi'nden 2 sene sonra kurulan 3. Enternasyonalin 1943'te lağvedilmesini gerektirmiş, diğer ülkelerle ilişkiler zarar görmesin diye o ülkelerin komünist partilerinin kukla gibi Sovyetler'in dediklerini yapmaya zorlanmalarını gerektirmiştir.

Yıkıntının Teorisi

Kitabın ikinci bölümünde Marks-Engels-Lenin'e göre sosyalizmin ve Sovyetler Birliği'nde Stalin döneminden itibaren sosyalizm olduğu iddaa edilen sistemin karşılaştırılması yapılmıştır. Yazının başında belirttiğimiz sosyalizm nedir, Sovyetler Birliği'nde uygulanan neydi tartışması bu bölümde nihai cevabını bulmaktadır.

Günümüzde yaygın olarak kapitalizm sonrası geçiş döneminin sosyalizm anlamına gelmekte olduğu inancı ha-

kimdir. Bu, Stalinizmin sosyalizme verdiği büyük zararlardan bir tanesidir. Kitabın ikinci bölümünde, proleterya diktatörlüğü eşittir sosyalizm algısının aslında yanlış olduğu; proleterya diktatörlüğünün kapitalizmden sosyalizme (yani komünizmin birinci evresine) geçiş dönemi anlamına geldiği anlatılmaktadır. Sovyetler Birliği'nin 1936 da sosyalizme geçtiklerini söyledikleri zaman sistemlerinde varolan devletin, sınıfların, paranın, düzenli ordunun, bürokrasinin aslında sosyalizmde yeri olmadığını Marks'tan ve Lenin'den bolca alıntı yaparak kanıtlamaktadır. Stalin döneminde unutulmuş; ama sosyalistlerin sahip olması gereken en önemli özelliklerden biri olan enternasyonalizme Marks'ın ve Lenin'in verdikleri önem, onların metinlerinden örneklenilerek gösterilmektedir.

Yıkıntıyı Anlamak

Genel olarak bakıldığında teorideki bütün bu yanlışların, çarpıtmaların sınıfsal olarak kime hizmet ettiği sorulabilir. Bu sorunun cevabından önce kitapta yer alan şu cümleler aydınlatıcı olacaktır: "Politik mücadele bir çıkarlar ve güçler oranı savaşımıdır. Liderlerin gücü de kendilerini destekleyen sınıf ve tabakalara uyum gösterme, onların çıkarlarını en iyi biçimde savunmaktan gelir. ... İşte, Stalinizmin "başarısının" altında yatan tılsım, bürokrasinin çıkarlarıyla kendini uyumlaştırabilmiş olmasıdır." Şimdi soruya cevap verirsek, Stalin dönemiyle birlikte Sovyetlerde bürokrasi denen ayrı bir sosyal katman oluşturuldu. Bu katmana ait bireylerin maaşları toplumun diğer kesimlerinden çok fazlaydı, sırf bürokratların girebildiği alışveriş merkezleri vardı vb. Yıkıntının nasıl yıkıntı haline geldiğini anlamak Sovyetler'deki bürokratik yozlaşmayı da anlamaktan geçmektedir. Yıkıntıyı anlamak demek bürokrasinin adım adım kapitalizme giden taşları nasıl döşediğini anlamak demektir.

Toparlarsak, günümüzde Sovyetler Birliği'nde uygulanan sistemin aslında ne olduğunu anlamak, sistemi değiştirmek isteyen bizlerin izleyeceği doğrultuyu da anlamaktır. Bugün, o dönemde ki tek ülkede sosyalizm teorisine göre hareket edilip enternasyonalizmin unutulmasını eleştirmemek demek sonumuzun da aynı Sovyetler Birliği gibi olması anlamına gelmektedir. Bu hem kendi ülkemizin çıkarları uğruna (emperyalist ülkelerle olan ilişkilere zarar gelmesin diye vb.) diğer ülkelerde ki devrim fırsatlarının heba edilmesi, hem de kapitalizmin gücüne güç katmak demektir. Yapılan politik yanlışları eleştirmemek demek yarın bizim de aynı hataları yapacağımızın göstergesidir. Kendisi de eskiden bir Stalinist olan Mehmet İnanç Turan'ın bu kitabı işte bu nedenlerden dolayı yakıcı bir öneme sahiptir. Geçmişini eleştirel bir gözle incelemek ve onlardan ders alarak doğru, sağlam bir şekilde ilerlemek isteyen herkes için bu kitap bir hazine görevi görmektedir.

FOTOĞRAFLARDA STALİNİST TAHRİFAT

Lenin'in ölümünün ardından, Stalin'in, muhalefeti halk nezninde küçük düşürmek ve kendisini yüceltmek adına eski fotoğraflarda yaptığı oynamaları gösteren bu fotoğraflar 5 Mayıs 1920 yılına ait. Bolşoy Tiyatrosu önünde, Polonya cephesinde Maraşal Pilsudskiy'in komutasındaki kuvvetlere karşı savaşmaya giden Sovyet askerleri için yapılan mitingde Lenin'in konuşma yaparken çekilmiş meşhur fotoğrafının orjinalinde Lenin'in sağ tarafında Kamenyev ve Trotskiy görülüyor. Ne var ki Lenin zamanında oldukça popüler olan bu fotoğraf sonradan Stalin döneminde tahrif ediliyor ve fotoğraftan Kamenyev ve Trotskiy çıkartılıyor!

Diğer fotoğraf ise aynı mitingde bu sefer Trotskiy konuşma yaparken çekilmiş. Sol tarafta Lenin ve Kamenyev görülüyor. Bu fotoğraftan da rahatsız olan Stalin, konuşmayı yapan Trotskiy olduğu ve dönemin

teknolojisi fotoğrafta bir insan yerine başka bir insan koymaya yetmediği için fotoğrafı arşivlere kaldırtıyor ve bunun yerine o anın değiştirilmiş bir resminin yapılması emrini veriyor. Karşımıza ise Lenin'in konuşurken çizilmiş bir resmi çıkıyor. Trotskiy'in konuşurken çekilmiş fotoğrafı ile Lenin'in konuşurken çizilmiş resminin, konuşan kişi hariç bütün arka fonunun aynı olması ise ressamın Trotskiy'in fotoğrafına bakarak bu resmi çizdiğinin bir göstergesi.

Stalin dönemi ve sonrasında muhalefeti yıpratmak ve iktidarı güçlendirmek adına, fotoğraflarda yapılan tahrifat ile ilgili ünlü fotoğrafçı David King'in "The Commissar Vanishes" adlı kitabı, bu konu hakkında daha fazla araştırma yapmak isteyenler için başvuru olacak ilk kitaplar arasında yer alıyor.

MÜCADELENİN YOL GÖSTERİCİLERİ: EMEKÇİ KADINLAR

Her kadın kendi sınıfındaki erkekten daha alt konumdadır. Ezilme dereceleri değişse de ne yazık ki şu gerçek hiç değişmiyor. İnsanlığın yarısı olan kadınlar ait oldukları sınıftan bağımsız olarak; sadece kadın olma özelliklerinden dolayı baskı altındalar ve mutlaka bir biçimde eziliyorlar. Bu ezilme kimi zaman taciz, tecavüz, fiziksel ya da psikolojik şiddet olarak ; kimi zaman da aşağılanma, doğurganlık ve çocuk büyütme görevleriyle eve hapsedilme olarak karşılıklarına çıkıyor.

Kadınların bir bölümü var ki onlar hem bu yöntemlerle eziliyor hem de sömürülüyorlar. İşte sermayenin hakimiyeti altında sömürülen ve ezilen bu kadınlar işçi-emekçi kadınlardır. İşçi-emekçi kadınlar burjuva kadınlara göre kadın olmaktan kaynaklanan ezilmenin üstüne yoksulluk ve emek gücünün satımını da sırtladıkları için çifte kölelik durumundadırlar. Bir kadının yapabileceği en meşakkatli , en barbarca iş olan ev işleri bunun en basit örneğidir. Temizlik, ütü, çocuk ve yaşlı bakımı gibi bakım emeğinin önemli bir bölümünü para ile satın alabilen burjuva ya da küçük burjuva kadının üzerinde bir işçi-emekçi kadından çok çok daha az yük vardır. Ayrıca bir burjuva kadın ; kadın olarak ezilse de fabrikasında çalışan bir işçiyi sömürmektedir. Bu gün bu sömürüye maruz kalanlar sadece fabrikada çalışan işçiler değil; sağlık emekçisi olan hemşire, kamu emekçisi olan öğretmen, bankacı, asgari ücretle çalışan avukat vb.'dir.

Kadınlar bütün ezilmişler gibi durumlarını iyileştirmek, mevziler kazanmak, taleplerle sistemi zorlamak ve kısmi haklar kazanmak için kapitalist sistem içerisinde de mücadele edecektir. Erkek egemen sistem bütün kadınları ezdiğinden dolayı mücadeleye bütün sınıflardan kadınlar katılacaktır. Ancak kadının kurtuluşu temelde işçi-emekçi kadınların eliyle gerçekleşecektir. Çünkü kapita-

list toplum erkek egemen bir sistemdir. Kadınların ezilmesinin ve sömürülmesinin son bulması ancak kapitalizmin alaşağı edilmesiyle mümkündür. Kadının ezilmesinin temelini oluşturan özel mülkiyet kapitalist sistemin özüdür. Kadını özgürleştirip, ev işlerini toplumsallaştırmanın yolu (ortak çamaşırhaneler ve yemekhaneler, kreş ve çocuk bakım merkezleri, hasta ve yaşlı bakımının toplumsallaşması vb.) kadını ev içinde köleleştiren özel mülkiyet temelli kapitalizmi yıkmaktır. Kapitalizmin hakimiyetini ortadan kaldırma görevini önüne koyanlar sadece emekçi kadınlar olduğu için kadının kurtuluşunu onlar gerçekleştirecektir. Tabi ki bur-

juva ve orta sınıf kadınları da kadın kurtuluşu için mücadele edebilir ancak bir aşamadan sonra fren rolü oynayacaklardır. Kendi sınıf çıkarları belirleyici olacağı için kapitalizme karşı mücadeleyi önlerine koyacak değillerdir. Bu noktada da mücadeleye büyük bir düğüm atıp boğacaklardır.

İşçi-emekçi kadınlar başından sonuna kadar kadınların kurtuluş mücadelesini omuzlayabilecek tek tutarlı unsurdur. Düzenle uzlaşmaz çelişki içinde olan tek sınıf işçi sınıfıdır. Bu yüzden nihai kurtuluş için kadınlar şunu haykırmalıdır: Erkek Egemen Kapitalist Sisteme Karşı Emekçi Kadınlar En Öne !!!

4+4+4 EĞİTİM SİSTEMİNE HAYIR!

ÇOCUK İLE GENÇLERİN ÖZGÜRLÜĞÜ VE EŞİTLİĞİ İÇİN MÜCADELEYE!

Çocuk ve gençlerin yetiştirilmeleri, eğitimi ve dahası yaşamı kapitalizmin her daim temel ilgi alanı olmuş ve sistemin sürdürülebilmesi, burjuvazinin işçi sınıfı üstündeki egemenliğinin devam ettirilebilmesi için bu alan çocuk ve gençlerin ruh ve beden sağlıkları pahasına kontrol altına alınmış ve sık sık da müdahalelere uğramıştır. Bu müdahalelere karşı dünyanın her yerinde işçi sınıfının ve gençliğin direnişleri sonucunda bir dizi kazanım elde edilebilmiştir.

Bugün kapitalizm içine girdiği derin krizlerin bir ürünü olarak, kendini daha fazla güvenceye alabilmek, bu temelde gelecek nesilleri köleleştirmek, çocuk ile gençlerin eğitimini daha fazla kar adına, piyasaya açabilmek için yeniden bu alana müdahale etmeye hazırlanıyor. Bunun ülkemizdeki ilk hazırlıkları AKP'nin kriz karşısında işçi sınıfının elini kolunu bağlamak için başlattığı bazı girişimlerin yanında, çocuk ve gençlerin yaşamı ve eğitimine yönelik bazı tartışmaları başlatması oldu.

Ancak söz konusunun sadece basit bir tartışma olmadığı, AKP'nin hazırladığı 4+4+4 yasa tasarısıyla belli oldu. Belli ki AKP, uzun süredir, temsilcisi olduğu İslamcı burjuvazi adına, batıcı-laik burjuvazi ve temsilcisi TUSİAD-TSK-CHP cephesine karşı yürüttüğü savaşta kazandığı muharebeleri daha sağlam bir zemine oturtmak istiyor ve doğrudan eğitim alanına yöneliyor. Sadece yasaya yapacağı bir ekle 4 yıllık lise eğitimini zorunlu eğitime dâhil edebilecekken, eğitim alanını toptan ve bir oldubitti ile İslamcı burjuvazi lehine düzenlemeye çalışıyor.

Yasanın detaylarına boğulmak boşunadır, bunca laf ve ayrıntı bir kez daha gerçeklerin üstünü örtmek için her iki tarafça ortaya atılmaktadır. AKP ve yasayı olduğu gibi sahiplenenler, tüm dünyada son 150 yıldır devam eden sınıf mücadelelerinin bir kazanımı olan kamusal, parasız, laik ve karma eğitimi(kız-erkek çocuklarının bir arada olduğu) hedef almaktadır. Yasadan muratları ekseriyeti ile 4. sınıftan, yani 10 yaşından sonra, çocukları din eğitimi ile bile ilgisi bulunmayan, kız ve erkek çocuklarının doğalarına aykırı bir şekilde bir birilerinden ayrıldıkları ve genellikle isterleri dışında giydirildikleri İmam Hatip Okullarına göndermek, ayrıca sürece eklenecek sınavlar dolayısıyla eğitim alanını daha fazla piyasaya açmak ve küçük yaşta meslek

okullarına göndermek suretiyle çocuklardan ucuz ve nitelikli işgücü şeklinde yararlanmaktır.

Bu durum çocuk ve gençlerin özgürlüğüne aykırı, ruhsal-bedensel gelişimleri içinse zararlıdır. Buna izin verilmemelidir! Sınıf mücadelelerinin çocuk ve gençlerin lehine bir kazanımı olan karma eğitimin korunması, devletin dini inanç ve mezhepler ile dini inancı olmayanlara eşit mesafede durabilmesinin bir ürünü olan laik eğitimin sağlanması için İmam Hatip Okulları kapatılmalıdır! Tüm çocuk ve gençlerin eğitim hizmetlerinden eşit ve parasız bir şekilde yararlanması için bu alan piyasadan arındırılmalı, tüm özel eğitim kurumları işçi ve öğrenci denetiminde kamulaştırılmalıdır!

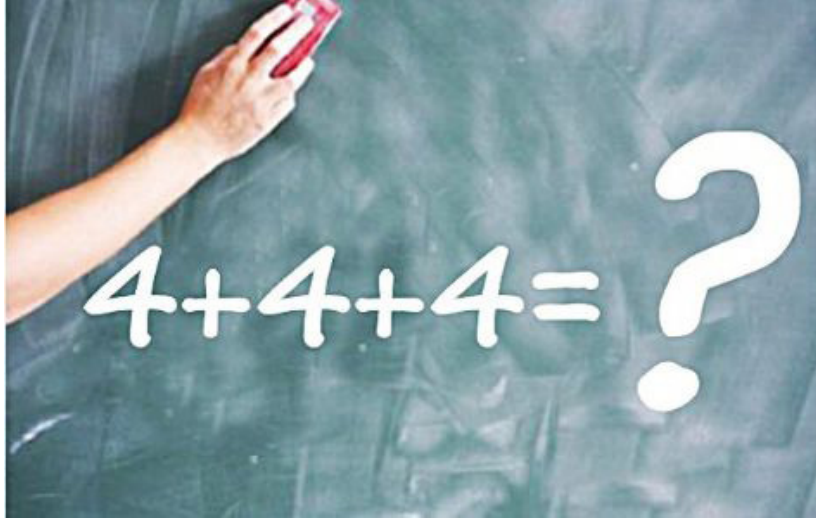
“Çocuğumu şu okula bu okula göndermek istiyorum, karışmayın!” yollu itirazlar çocuk ve gencin özgürlüğü düşünülerek reddedilmeli, çocuk ve gençler ailelerin tahakkümünden uzak tutulmalıdır. Bunun an-

ne-babaların kendi özgürlükleri ve ruhsal sağlıkları için de, çocuklarının sağlıkları için de gerekli olduğunu açıklayan eğitim programları düzenlenmelidir. Her türlü ihtiyaçları karşılanan, bu amaçla yardım edilen, destek olunan çocuklar kendilerini yönetebilen, kendi ayakları üzerinde durabilen kişilik yapıları geliştirmektedir. Devlet

bu süreci güvenlik altına almalı, çocuğun ihtiyaçlarının karşılanmasını sağlarken, özerkliğini desteklemeli, kendi geleceği üzerinde söz söyleme hakkını teşvik etmelidir.

Bu temelde tüm işyerlerine ve sokaklara tam teşekküllü ücretsiz kreşler açılmalı, isteyen ailelerin çocuklarını buralara göndermeleri teşvik edilmelidir. Okul öncesi eğitim 2 yıla çıkarılarak zorunlu eğitime dâhil edilmelidir. Zorunlu eğitim boyunca öğrenen özgürlüğünü güvenceye alan, baskıcı ve buyurgan yaklaşımları reddeden bir hat tutturulmalı, öğrenenlerin zihinsel ve bedensel gelişimleri ile mesleki ve akademik gelişimlerini bütünlüştiren bir program uygulanmalıdır.

Bu taleplere AKP hükümetinin yasa dolayısıyla saldırdığı açıktır. Ancak onun dışındaki herhangi bir burjuva hükümeti de bu taleplere karşı olacaktır. Öyleyse taleplerimizi gerçekleştirebilecek bir işçi-emekçi hükümeti için ileri! Devrim için İleri!

NE YAPMALI; SUAT KILIÇ'A TWEET Mİ ATMALI?

İster kaderin cilvesi deyin, isterseniz işçi emekçi ve orta halli ailelerin üniversite kazanan çocuklarının tesadüf olmayan çilesi deyin. Hiç fark etmez. Şüphesiz nasıl adlandırırsak adlandıralım problem çok büyük.

Sevgili bakanlarımız ve onların çok “sosyal” devletleri tarafından bizlere fedakârlıklarla lütfedilen Kredi ve Yurtlar Kurumuna başvurduğumuz andan itibaren başlar çilemiz. Ancak liseden yeni mezun olmuş umut dolu gençler asıl tablodan habersiz bekleyiştedirler. Resmi olarak şu yurttaki kalıyorum diyebilmek için ilk önce “asil” yani kesin kaydımızın yurtkur sitesinde açıklanması gerekiyor. Asil öğrenci olabilmemiz için bazen aylarca beklemek zorunda kalıyoruz ve o sürede bir akrabamız vs. yoksa (eğitim için geldiğimiz şehirde)sokakta kalacak dahi olsak umurlarında olmuyoruz “sosyal” devletimizin.

Asil bir öğrenci olabildiysek ve okulumuza yakın bir yurda yerleştirildiysek şanslıyız demektir. Ya şanslı değilsek ve mesela okulumuz Beyazıt'tayken Anadolu yakasında bir yurda yerleştirildiysek. Bizim ne Tayyip Bey gibi ne de Ömer Dinçer gibi milyonluk araçlarımız var. Sadece 260 TL'lik bursumuzla geçinmek durumunda olan bizler akbil masrafı, trafik ve uzun yollarda çektiğimiz bin bir türlü sıkıntının üstüne birde ikinci öğretim öğrencisiysek vay halimize. Tüm bunların yanında her gün dilimizden düşürmediğimiz ancak sadece arkadaşlar arasında söylemekten ileri gitmediğimiz yurt içindeki koşullarımız var. Çok şükür başımızdan eksik olmayan “sosyal” devletimiz bizlere 2 TL kahvaltı, 4 TL akşam yemeği yardımı yapıyor. Küçük bir tabak, et parçacıklı, 3 TL bedelindeki, bol vitaminli yemekleri alabiliyorken üstelik 1 liramızda artıyor akşamları. Koskoca 1 TL ye neler alınır neler. Örneğin bir kek ve dört sakız veya bir şişe su ve iki sakız.

Arkadaşlık konusunda da hiç sıkıntımız olmuyor. Malum 14 kişilik veya 10-12 kişilik odalarda anlaşacak elbet birini buluyoruz. Dört kişinin yaşaması gereken bir yerde 14 kişi yaşayınca birçok sağlık problemlerine de hoş geldin diyoruz. Havadaki virüs ve bakterileri ağırlyoruz. Her sabah havasız bir odada uyandıktan sonra bir kattaki 60 kişi için tesis edilen iki tuvaletten birine girebilme çabası başlıyor. Ardından kahvaltı sırası başlıyor.

Bizleri insanlığın nimetlerinden mahrum eden şart-

larda barındıran KYK yurtlarının eşit koşullarda olmaması da “neden,niçin” sorularını akla getiriyor. Bazı yurtlarımız otel konforu eşdeğerindeyken bazı yurtlarımız sığınma kampı eşdeğerinde. İş hanlarının yurt haline getirilmesi (ÖR: Seyrantepe Kız Öğrenci Yurdu) , depreme dayanıklı olmayan, içinde su tesisatı bile kurulu olmayan bu sözde yurtlara öğrencilerin yerleştirilmesi, psikolojilerini de olumsuz etkiliyor.

Tüm bu koşulların içinde Gençlik ve Spor Bakanımızın biz “çok sevdiği kardeşleri” için çıkardığı Gençlik ve Spor dergisi var. Utanmazlığın ve yüzüzlüğün yeni versiyonu olan bu dergilerde neler var neler: Bakanımızın gurur duyduğu havuzlu yurtlar, içinde her öğrenciye ait çalışma masası bulunan odalar, birbirinden güzel etkinliklerin yapıldığı yurtlar vs var. Halbuki bizler sinemaya gittiğimiz için yurda son giriş saati olan 23.00'dan 15 dakika geç gelince önce yurt görevlilerimize hesap veriyor, ardından uyarı alıyoruz. Dergide sayın bakanımızın bize mesajları da oluyor. Bir tweet adresi varmış. Sözde kardeşi gibi gördüğümüz milyonlarca öğrenciye eğer

bir probleminiz olursa mutlaka benimle paylaşın ve birlikte çözelim diyor. Niğde'de yemekhanede televizyonları olmayan arkadaşlarımız Suat Kılıç'a attıkları tweet ile mağduriyetlerini bildirince hemen televizyonlarına kavuşmuşlar. Yurt girişlerindeki “315 TL yurt ücretlerinizi ödediniz mi?” yazılarının, kendimizi evimizde hissetmemiz için kaldırılması talimatı vermiş. Ne kadar da düşünceli bir bakanımız var değil mi?

Peki biz küçük talepler yerine kökten bir değişiklik yapmak ve insanlığın hak ettiği koşullarda yaşaması için ne yapmalıyız? Suat Kılıç'a tweet atıp, görmesini ve bize lütuflarda bulunmasını mı beklemeliyiz? Geçtiğimiz hafta 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde de dövizlerimizde ve sloganlarımızda dile getirdiğimiz iyi koşullarda yurt taleplerimizi sokaklarda, 1 Mayıs'da, öğrenci eylemlerinde daha fazla haykırmalıyız. Her hakkımızı nasıl biraz daha kırpacaklarını düşünenlerden medet ummak yerine örgütlü öğrenciler olarak haklarımızı kendimiz almalyız.

Sayın bakana da şu cevabı vermeliyiz:Tweet yok, örgütlü gençliğin mücadelesi var!!

Cemre Mercan - Dehna Ahter

Geçtiğimiz mart ayı

HALEPÇE 16 MART

Saddam Hüseyin yönetimi 24 yıl önce Irak'ta Kürt halkının gelişen mücadelesine karşı büyük bir operasyona girişmişti. Bu operasyonun bir parçası olarak da Halepçe'deki 5 bin Kürdü kimyasal silahla katletmiş, 7 binden fazlasının yaralanmasına sebep olmuştu. Katliamın yapıldığı dönemde Saddam ABD tarafından aktif bir şekilde (özellikle İran'a karşı) destekleniyordu. Saddam Kürtlere karşı ABD'nin, Almanya'nın ve öteki Avrupalı emperyalistlerin verdiği silahları kullanıyordu. Bu katliama karşı ne ABD'den ne de AB'den hiçbir ciddi tepki gelmemişti.

1988'de bu katliam karşısında dut yemiş bülbül olan AB ve ABD emperyalizmi 2006'da insan hakları savunucusu olmuş, katledilen Kürt halkı için adalet sağlayıcılığına soyunmuş ve Halepçe'de Kürtlere karşı yaptığı soykırımı da yargılama gerekçelerinden biri göstererek Saddam'ı idam etmişti. Yıllar boyu süregelen sömürü ve ezilmenin hesabını hem emperyalistlerden hem de işbirlikçilerinden hesabı bu gün Uludere'de dün Halepçe'de katledilen Kürt halkının kendisi soracaktır. Ve Kürt halkının kurtuluşu işçilerin birliği, halkların kardeşliği temelinde anti-emperyalist mücadele ile mümkün olacaktır.

BEYAZIT 16 MART

16 Mart 1978 günü İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesinden toplu çıkış yapan devrimci öğrencilerin üzerine "Beyazıt komünistlere mezar olacak!" sloganıyla atılan bomba ve sıkılan kurşunlar 41 kişinin yaralanmasına ve 7 devrimcinin ölmesine sebep olmuştu. Katliamda kullanılan bombalar Susurluktan çok iyi bildiğimiz Abdullah Çatlı tarafından temin edilmişti. Katliamda bombayı atan Zülküf İso'tun iç hesaplaşma sonucu öldürülmesinin ardından ablası Remziye Akyol katliamı gerçekleştirenlerin kardeşi ile birlikte; Latif Aktı, Sıddık Polat ve Polis Mustafa Doğan olduğunu, katliamın emrini verenin ise MHP genel başkanı Alparslan Türkeş olduğunu açıklamıştı.

16 Mart 1978'de devrimci öğrencileri katledenler, sistem karşıtı tüm hareketleri sindirmek için benzer yöntemleri her zaman kullanmışlardır. Maraş'ta yüzlerce Aleviyi katledenler, 1980 darbesini gerçekleştirenler, Tuzla'da işçi mücadelesinin yükselmesi karşısında sendika başkanını kaçırmaya yeltenenler, Uludere'de çoğunluğu henüz çocuk 35 insanın üzerine bomba yağdıranlar hep aynı kişilerdir. Ve bu "iyi çocuklar" dün de bu günde devlet tarafından korunmakta ve görevlerini başarıyla yerine getirdikleri için ödüllendirilmektadırlar. Katliamların sorumlusu burjuvazi; onun iktidar aygıtı devlet ve silahlı örgütü kontrgerilladır!

16 Mart katliamının hemen ardından 2000 öğrenci merkez binayı işgal ederek ertesi günkü yürüyüş için hazırlık yaptılar. 20 Mart'ta DİSK bütün sol grupların katılımıyla bir milyon kişinin katılımıyla ülke çapında "faşizme ihtar eylemi" gerçekleştirdi. 16 Mart'ın hemen ardından gerçekleştirilen dayanışma ve eylemler burjuvaziye ve faşist saldırılara sağlam bir yanıt olmuştur. Bugünde faşizmin kitaplar, filmler ve medya aracılığıyla meşrulaştırılmasına karşı ve kontrgerillanın lağvedilmesi ve ilgililerin yargılanması için var gücümüzle mücadele etmeye devam ediyoruz.

KIZILDERE 30 MART

"Onların bugün büyük görünen güçleri ve imkanları bizlere vız gelir. Onlar bir avuç biz ise milyonlarız. Kaybedeceğimiz hiçbirşey yoktur ama kazanacağımız koca bir dünya vardır."

Mahir Çayan

Çoğunluğu THKP-C'nin önder kadrolarından oluşan Mahir Çayan, Ertuğrul Kürkçü, Sinan Kazım Özüdoğru, Hüdayi Arıkan, Saffet Alp, Sabahattin Kurt, Ertan Saruhan, Cihan Alptekin, Ömer Ayna, Nihat Yılmaz ve Ahmet Atasoy, NATO'nun Ünye'deki radar üssünden 3 askeri kaçırmışlardı. Bu eylem Deniz gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ın idamlarını engellemek amacıyla yapılmıştı. Bu üç devrimci THKO'nun önderleriydi. Mahirler başka bir örgütün liderlerini kurtarmak için kendi canlarını ortaya koydular. 3 Amerikan askerini kaçırdıktan sonra Kızıldere'de kuşatıldıkları evde bomba ve kurşunlarla katledildiler. Bu katliamdan sadece Ertuğrul Kürkçü sağ olarak kurtuldu. O da 14 yılını hapisnede geçirmek zorunda kaldı.

Yaşasın Devrimci Dayanışma!

NEWROZ 21 MART

Korkunun ecele faydası yoktur. Cemaat mensubu polis şefi, KCK operasyonlarını “Biz bu operasyonları yapmasaydık, Dağkapı’yı Tahrir meydanına çevirirlerdi” diye gerekçelendirmişti. Sadece kitle örgütlemeye en ileri kadroları KCK yaftasıyla içeri almadılar. 18 Mart’ta Diyarbakır’ın (Amed’in) sokaklarını polis barikatıyla doldurdular. Polise Mısır’ın karşı devrim gücü “Baltacı” rolünü oynattılar. Bir tek develer eksikti. Ama halk bütün bunları püskürttü! Halk polisi yenilgiye uğrattı! Halk İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin’i yenilgiye uğrattı! Diyarbakır Newroz Parkı, Tahrir Meydanı oldu!

Dağkapı’yı Tahrir’e çevirtmemek için istediğinizi yapın. Kürt halkı yıllardır serhıldanlarıyla Tahrir’i bütün bölgede yaratıyor. Ama bu en son zafer görülmemiş bir şey. Devlet Türkiye gibi baskıcı bir ülkenin bile gördüğü en komik gerekçe ile (“erken Nevruz olmaz”) yasaklamıştı Newroz kutlamalarını. Diyarbakır halkı ezdi geçti bu yasağı. Yüz binler, belki de bir milyon kişi Newroz Parkı’nı doldurdu, haklarını ve taleplerini yüksek

sesle bağırdı. Kürt halkı özerkliğini elleriyle ele alacak bu gidişle.18 Mart’ta ortaya çıkan budur. İstanbul kahramanca direndi. Galiptir bu yolda mağlûp. Ama hakikatı söylemek gerçekliğin doğru kavranması adına gereklidir: İstanbul’da yapılamamıştır, Kazlıçeşme alanı fethedilememiştir. Ama Diyarbakır’da yapılabiştir. İşte Kürdistan gerçeği!

Sefil Türk medyasına ve perişan CHP’ye bir tavsiyemiz var: İdris Naim Şahin’in istifasını istemelidirler. İçişleri Bakanı, Diyarbakır’da polisin madara olmasıyla Türk devletini rezil etmiştir. Bu duruma düşen bir İçişleri Bakanı’nın burjuvazinin ve devletin çıkarları açısından orada oturması büyük sakıncalar taşır. İstifa etmelidir. Diyarbakır’da devleti püskürten halktır. Yaşlısıyla genciyle, kadınıyla çocuğuyla bütün bir Kürt halkıdır. Gözleri hiçbir şeyden korkmuyor. Bunun ne demek olduğunu, ne gibi sonuçlar doğuracağını hep birlikte göreceğiz.

Newroz pîroz be!

Bertolt Brecht'in Tülay Günay ve Genco Erkal'la buluşması "Ben Bertolt Brecht" in prömiyeri 17 Şubat'ta Muammer Karaca Tiyatrosu'nda gerçekleşti.

Umudun şairlerinden Bertolt Brecht'in şiir ve öykülerinden Genco Erkal'ın uyarladığı oyuna Tülay Günay ve Genco Erkal'ın yanı sıra piyanosuyla Yiğit Özatalay da eşlik ediyor. Kareografisini Tan Temel ve Sernaz Demirel'in hazırladığı "Ben Bertolt Brecht" çürümeye yüz tutmuş kapitalist düzenin iç çelişkileri, seks işçiliği ve savaş gibi konuları komik ve iğneleyici bir dille ele alıyor.

Oyunun muhteşem akıcılığı içinde kendinizi sürekli farklı bir yerde buluyorsunuz. Gelecek güzel günlere inançla elinizi yumruk yapmış bir devrim marşı okurken meydanlarda, an geliyor bir tahttasınız, başka bir an bir tahtirevallide... Ansızın bir "kârhane" deyken, insan olmuş bir köpekbalığı olarak buluyorsunuz kendinizi.

Tüm bunlar yapılırken sınıfsal bir bakış açısı hiçbir zaman bırakılmıyor oyunda ve bu şekilde yığınların gücü bir kez daha gösteriliyor izleyiciye. Tüm olaylara Kürt-Türk-Ermeni-Azeri-Fransız diye bakarken aslında tüm sorunun proleterlerle burjuvalar arasında kitlendiğini göstererek sınıf bilincinin önemini bir kez daha ortaya koyuyor "Ben Bertolt Brecht".

Burjuvazinin ağzından konuşurken "Her şeyden önce büyümeli sermaye" diyor Erkal, ardından özüne dönüyor ve şöyle diyor;

"Haklıların bu sefer kazanamaması haklılıklarından bir şey kaybettirmez; yalnızca az sayıda haklıyla haksızların karşısına dikildiklerini gösterir".

Yürünecek Bir Yol Kalır Her Zaman

Yürünecek bir yol kalır her zaman
Sorulacak hesap
Yıkılacak barikat
Kazanılacak savaş

Söylenecek bir söz vardır her zaman
Sevilecek bir kadın
Ölünecek bir dava
Yazılacak bir şiir

Tükürülecek bir surat bulunur her zaman
Dökülecek kan
Küfredilecek bir adam
Harcanacak emek

Bitmemiş bir inanç bulunur her zaman
Alevlenecek bir isyan
Doğacak bir güneş
Gülecek bir çocuk

Ve tükenmemiş bir umut bulunur her zaman...

Melih Coşkun

SiHİRLİ KÜRE YUNANİSTAN

Yunanistan'daki 2008 Aralık İsyanı'nı IMF'nin o dönemki başkanı Dominique Strauss-Kahn "Dünya ekonomik sisteminin krizinin ilk siyasi patlaması" diye tarif etmişti. Ekonomik sistemin krizi. Krizin sebebi uygulanan yanlış ekonomi politikaları değil, direk kapitalizmin ekonomi politikası. Münferit, arada sırada olur böyle krizler denebilecek bir kriz de değil hemde, çözümlenmesi yapılırken İkinci Dünya Savaşı hatta Birinci Dünya Savaşı döneminin ekonomik kriziyle

kıyaslanan bir kriz. Uzun süreceği tahmin edilen, aşılabilmesi için devlet ve siyaset düzeyinden müdahalelerin gerektiği ve herşeyden önemlisi sınıf mücadelelerini inanılmaz derecede keskinleştiren bir kriz. Bir Depresyon.

Etkilenen sadece Yunanistan mı? Elbette hayır. İspanya, Portekiz, İrlanda, İtalya ve daha küçük çaplı olsa da birkaç ülke daha. Burada önemli olan ekonomik krizin ortak para birimi Euro dolayısıyla Avrupa Birliği'ni daha da gafil avlamış olması. Bugün Yunanistan bu krizin en ileri boyutudur. Yunanistan bir sihirli küredir adeta. Kıtanın egemenleri baktıklarında içleri korkudan titriyor. Çünkü Yunanistan geleceği gösteriyor. İşsizlik, kamu borçlarının milli gelirden daha fazla olması, artan huzursuzluk Avrupa kıtasında kol geziyor. Kriz o kadar gündeme gelmiş durumda ki İngiltere hükümeti, halkını kriz dedikodularından korumak için külçe altınlarını sergiye çıkarmak zorunda kalıyor.

Peki ne olur böyle dönemlerde? Böylesine büyük kriz dönemlerinde burjuvazi tüm gözü dönmüşlüğüyle işçi sınıfının haklarına saldırır. Krizin derinliği işçi ve emekçileri sefalete (işsizlik, yoksulluk, açlık, evsizlik vb.) sürükleyeceği için insanlar siyasi iktidarı da sorgulamaya başlar. Devlet kimin devleti? Burjuvazinin devleti ve hissedilen bir şekilde Burjuva Diktatör-

lüğü...

Yunanistan'da yaşananlar da tam da budur işte. Devletin muazzam bütçe açıkları ve kamu borçları sebebiyle iflasın eşiğine gelmesi Avrupa Birliği'ni, Avrupa Merkez Bankası'nı ve de IMF'yi (Üçüne birden troyka deniyor) harekete geçirmiş ve yardım paketleri oluşturulmuştu. Yunanistan muhtaç olduğu yardımları alabilmek için, Troyka'nın şartlarını yerine getirmek zorundaydı. Neydi o şartlar? Emeklilik yaşının yükseltilmesi, onbinlerce kamu emekçisinin işine son verilmesi, mevcut çalışanların ise maaşla-

rının düşürülmesi, kamu kuruluşlarının (ağır basanlar ulaşım ve eğitim) özelleştirilme planları, halkın sırtına yeni vergiler yüklenmesi ve daha neler neler..

Bu kemer sıkma programları, genel grevlerle ve sokak çatışmalarıyla karşılaştı. Huzursuzluk artıyordu. Alınmaya çalışılan her önlem huzursuzluğu gitgide artırıyor ve kitlelerin sayısı çoğalıyordu. Kurtarma paketleri kimi kurtarıyordu? Sefaletten bitap halkı değildi tabiki.. Ne içindi bu paketler? Kapitalizmin işleyişinin düzelmesi içindi.. Oysa ki krizi kontrol altına almak için alınan her önlem sadece geçici sürelerle yıkımı erteliyor ama her erteleme yıkımın şiddetini daha da arttırıyordu.

Arap Devrimleri

Ekonomik krizle (gıda fiyatlarının yükselmesi, artan işsizlik) doğrudan ilişkili bir şekilde önce Tunus'ta üniversite mezunu bir seyyar satıcının kendisini yakmasıyla yoksulluğa ve işsizliğe karşı başlayan kitlesel isyan, önüne siyasi bir hedef koyduktan sonra devrime dönüşüp diktatörünü devirmişti. Bulduğu coğrafyada muazzam bir etki yaratıp Mısır'a sıçramış ve Kahire başta olmak üzere İskenderiye'de de meydanları dolduran milyonlar, işçi grevlerinin de desteğiyle kendi diktatörlerini devirmişti. Özellikle tüm canlılığıyla, enerjisiyle, kalabalığı kucaklayışıyla Tahrir

Meydanı tüm dünyanın dikkatini üzerine toplamıştı. Daha sonra bu meydan ve meydandaki kitlenin mücadelesi, nerede ekonomik kriz (dolayısıyla zorlaşan yaşam koşulları) varsa, bu krizin faturasını ödemek istemeyen insanlara bir yol gösteriyordu. Bir başlangıç için sokağa çıkın!

Meydanlar Hareketi

Arap devrimlerinin dalgaları Akdeniz'in karşı kıyılarına vurduğunda İlk hareketlenme İspanya'da oldu. Kendilerine "Öfkeli" ismini veren insanlar Madrid'in merkezi meydanı Puerta del Sol'da (Barcelona dahil başka şehir meydanlarında da) çadırlar kurdu, hükümetin halk karşıtı politikalarını protesto etti ve yer yer polis saldırılarına karşı direnerek meydanlarda mücadele etti.

Gösterilerin ilk günlerinden itibaren bir pankart dikkat çekiyordu. "Sessiz olun, Yunanlıları Uyandırmayalım." Yunanistandan cevap geçikmedi ve "Biz uyanıyız! Saat kaç? Artık onların (hükümetin) gitme vakti!" Diyerek, Sindagma, Selanik, Patras, Volos, Halkis, Lamia, Preveze, Girit meydanlarında önce onbinlerce daha sonra yüzbinlerce insan çoğu hayatlarında ilk defa olmak üzere toplandı. Bu insanların çoğu orta sınıflardan (aynı zamanda giderek yoksullaşmakta olan insanlar) , barışçıl, bağımsız, hatta mevcut siyasi ve sendikal örgütlere açıktan karşı olanlardı. Buradaki çelişkiyi iyi anlamak gerekir. Çoğunluğu hayatında ilk defa "sokağa çıkan" ve Arap Devrimlerinden etkilendikleri apaçık ortada olan bu insanların bilincindeki "parti" kavramı, kitlelerin yaşamlarını mahveden yozlaşmış partiler sisteminin yanı sıra parlamenter sisteme bağlı birçok yenilginin sorumlusu olan ve gerçek bir politik alternatif oluşturamayan resmi bürokratik solun yenilgisiyle birlikte tanımlanmaktadır. "Sendikalar" ise sadece sembolik genel grevlere giden ve başlarında bürokratların yer aldığı yapılardır. EEK (Devrimci İşçi Partisi, DEYK'in Yunanistan seksiyonu) başından beri kitlelerin içine girmek için uğraştı ve başardı. Sokaktaki mücadele geliştikçe, aynı alanda, aynı halk meclislerinde, aynı polis barikatlarının karşısında çatıştıkça kitleler gitgide kaynaştı. Özellikle Sindagma meydanındaki insanların öz-örgütlenmesinde ve katılıma açık kitlesel genel kurulunda binlerce insan toplanıyordu. Sendika karşıtı sloganlardan vazgeçildi, ezici çoğunlukla grevdeki işçilerle veya işgallerle dayanışma eylemleri kararlaştırıldı. İrkçi göçmen karşıtları veya aşırı sağ unsurlar öfkeli vatandaşlar meclisinden yuhalanarak kovuldu. Hükümeti devirmek ve İMF/AMB/AB troykasını def etmek için EEK'in mücadelelerin başından beri öne sürdüğü "süresiz genel siyasi grev" sloganı genel kurulda oylanarak büyük bir çoğunlukla kabul edildi.

Kitle hareketine yaklaşmak

KKE (Yunanistan Komünist Partisi) Genel Sekre-

teri Aleka Pappariga, kitlelerin parti karşıtı tutumunu muhafazakar ve apolitik bir tutum olarak suçlamış ve sekterliğin doruklarında bu kitlelerle hiçbir zaman bağ kurmamıştı. Bu tutuma karşılık EEK, kitlelerin parti sistemine yönelik haklı kızgınlığı karşısında kendi kendini "kurtarıcı" ve geleceğin diktatörü olarak tayin ederek değil, acilen yapılması gerekenlerin dolayısıyla devrimci programın gereklerini kitlelere taşıyarak yaklaşılması gerektiğini belirtiyordu... Kimse anasının karnından üst düzey bir sınıf bilinciyle doğmuyor nihayetinde. İşçilerin gerçek devrimci partisi kendi kendini öncü atayan ve daha da önemlisi kendini işçilere dayatan bir parti değildir. Kitlelerin içinde inşa edilmiş, kitlelerle birlikte ve kitlelerin kendi kurtuluşu için mücadele eden dünya sürekli devriminin partisine ihtiyaç vardır. Bu EEK'in ve DEYK'in varlık sebebidir.

Sendikalar

KKE'nin kendi sendika kolunu oluşturmuş olması ve işçileri burada örgütlemeye çalışmasına karşın EEK'in sendikalara yönelik uyguladığı politika ise mücadele içinde yer almaya devam ettiği müddetçe sendikaların içinde devrimci önderlik kavgası vermektir. Bir dizi bağımsız sınıf mücadelecisi sendikadaki faaliyetleri bir yana bırakmaksızın Bağımsız İşçi Mücadele Merkezlerini kurmuştur. Bu yapılanma bir sendika kurma hamlesi değil aksine sendikaya müdahale aracıdır ve bürokrasilere karşı keskin bir mücadele veren işçileri ortak bir mücadele programı temelinde birleştirmek için çalışma yürütmektedir.

19-20 Ekim Genel Grevleri

İşçi sınıfı ve halk katmanları arasındaki bağ giderek kuvvetlendi. Mücadele gitgide radikalleşmeye başladı. Okullar, işyerleri, bakanlıklar, belediye başkanlıkları ve diğer kamu binaları işgal edildi. Emekçi mahallerinde halk meclisleri, farklı sektörlerde greve çıkan işçiler arasında Koordinasyon Komiteleri, işçi eylemlerini örgütleme yolunda ilk bağımsız merkezler kurulmaya başladı. Kitlelerin basıncı altında sürekli genel greve gitme kararı almak zorunda kaldı GSEE (Yunanistan Genel İşçi Konfederasyonu) ve ADEDY (Kamu Çalışanları Konfederasyonları) bürokratları. Kitlelerden ayrı kendi eylemini yapan KKE'nin sendika kolu olan PAME(Yunanistan Mücadelecisi İşçiler Sendikası) de bu eylemlere farklı güzergahlarda ve toplanma saatlerinde de olsa katılmıştı. Şimdi bu eylemlerden en çarpıcısını ele alacağız.

Düşük maaşlılardan alınan gelir vergisinin oranını arttırmayı, yoksulları vuracak yeni konut vergileri getirmeyi, emekli maaşlarını daha da düşürmeyi, 30 bin kamu emekçisinin fiilen kapının önüne koymayı ve işyerlerinde toplu sözleşme yapılmasını neredeyse imkansız hale getirmeyi öngören önlem paketinin görüşüleceği duyurulunca genel grev hazırlıkları da başlamış oldu. İlk gün (19 Ekim) Sindagma Meydanın-

daki Parlamento binasının önünde sendikalara göre 500 bin polise göre 250 bin kişi vardı. Hatırlatma: Yunanistan nüfusu 12 milyon. Ülke çapında 1 milyonu aşmıştı greve katılanların sayısı.

Oylamanın yapılacağı gün 100 bin emekçi Sindagma Meydanı'nı doldurdu. Oylamayı engellemek ve emekçi düşmanı kriz önlemlerine karşı Parlamento'yu felç etmek isteyenler karşılarında polisi değil KKE – PAME kortejlerini buldular. Ana gövdesini anarşistlerin ve devrimci partilerin oluşturduğu binlerce kişi yürüyüşe geçince KKE – PAME kortejleri meclis önünde barikat kurdu ve iki kortej arasında sloganlı atışmalar arbedeye dönüştü ve çatışma başladı. Bir süre sonra KKE – PAME korteji geri çekildi ve devreye polis girdi. Müdahalede kullanılan ağır kimyasallı gaz bombaları sebebiyle kalp krizi geçirerek hayatını kaybeden PAME üyesi 53 yaşındaki inşaat işçisinin ölümüne doktorların ve yakınlarının açıklamasının tersine KKE, meclise yüklenmek isteyen “ajan-provokatör” ve “anarko-faşist” diye suçladığı grupların sebep olduğunu ileri sürdü. Olayların ardından Burjuva medyası KKE'nin tavrını göklere çıkardı hatta olaylardan sonra gerçekleşen basın toplantılarından birinde salona giren KKE gazetecisini işaret ederek, aşırı sağcı LAOS'un görevli gazetecisi “İşte! Troykanın koruyucusu da geldi.” diyebilmişti.

KKE genel sekreteri Aleka Papariga eylemden önce şu açıklamayı yapıyordu. “Şu noktaya açıklık getirelim: Sendikaların eylem günü parlamento binasının enrafını sarma kararının, milletvekillerinin binaya girişini engelleme amacıyla hiçbir alakası yoktur. Bunun tek bir amacı vardır: Oylamada daha fazla milletvekilinin hayır oy kullanmasını sağlamak. Bizi esas ilgilendiren budur” Papariga tekrar ediyor: “Hayır oylarının mümkünse çoğunluk kazanması ve böylece halkın baskısı altında hükümetin düşmesi.”

Şimdi, parlamento önündeki çatışmadan önce taraflara bir göz atalım. Bir tarafta yukarıda aktardığımız sözleri sarfeden KKE Genel Sekreteri Aleka Papariga, diğer tarafta turuncu bir pankart: Üzerinde bir helikopter resmi var ve oust! (hoşt!) yazıyor. Turuncu pankartın atfı yaptığı olay: Arjantin'de 2001 yılında kitlelerin parlamentoyu sarıp binanın içine hücum ederken binadan helikopterle kaçan devlet başkanı.

Şimdi KKE'nin süreci anlatan bir videodaki sunumuna verelim sözü: “Provokasyonlar tertiplemeye çalıştılar. KKE tarafından ortaya konan sınıf eksenli emek hareketine karşı, burjuva medyası, burjuva ve oportünist partiler, milliyetçi örgütler, otorite karşıtı marjinal grupların yardımı ile yaptıkları planlarla, sözde Meydanlar Hareketlerini kullandılar; öfkeli işçileri partiler dışarı – sendikalar dışarı gibi gerici sloganlara hapsetmenin peşinde koştular. Gösteriyi koruyan PAME güçleri bu planı engellemeyi başardılar. Geniş halk kitlelerinin PAME'nin sınıf mücadelesinin gelişimindeki öncü rolü fark etmesinden ötürü paniğe kapılan aşırı solcuların ve Trostkistlerin iddia ettiklerinin aksine, PAME güçleri burjuva parlamento-

yu değil, dağıtma girişimine karşı gösteriyi savundu.”

KKE – PAME gösteriyi neden yapıyor? Aleka Papariga'nın söylediği gibi “Hayır” oylarının çoğunluk kazanması ve genel olarak burjuva partilerinin ama özeldede iktidar PASOK'un hayır oyu kullanan vekillerinin partilerinden ihraç edilmesiyle birlikte çoğunluğu kaybeden PASOK hükümetinin düşmesi ve erken seçimlere gidilmesi... Yapılan hesap tamamen parlamento içi matematiğe dayanmaktadır ve bu KKE'nin düzen içi karakterini yansıtmaktadır. Hesapları uğruna KKE'nin kontrolünde olmayan ve de çoğunluk olan kitlenin olası işgaline karşılık parlamentoyu korumayı dahi göze almıştır. Kriz bu kadar derinleşmişken ve politik atmosfer kapitalizmin ve onunla birlikte çözülen burjuva demokrasinin zar – evrenini yırtacak kadar basınç yapıyorken, seçimler yapılsın diye yırtınan bir partiden ne beklenir?

21 Ekimde EEK'in yaptığı açıklamada ise ilkesel olarak sol içi çatışmalara karşı olunduğu vurgulandı. EEK, KKE'ye karşı esas olarak siyasi bir mücadele verilmesinin gerektiğini belirtmektedir.

11 – 12 Şubat Genel Grevleri

130 milyar avroluk bir önlemler paketi daha açıklandı ve bu paketin karşılığında hem asgari ücretin hem de tüm ücretlerin yüzde 20 oranında kısılması, zaten sefil düzeydeki emekli maaşlarının yüzde 5 ila 20 oranında kısılması, Nisan ayına dek kamuda 15 bin kişinin daha işten çıkarılması, daha fazla hastane okul ve üniversitenin kapatılması, sendikalar ve patronlar arasında toplu sözleşme ve pazarlık hakkının fiilen ortadan kaldırılması, devasa özelleştirmeler ve ülkenin kıymetli tüm kaynaklarının yağmalanması (enerji, büyük kamu kurumları, madenler vb) söz konusu...

12 Şubat günü kitlelerin Atina'da ve hemen hemen tüm diğer kentlerde sel olup sokaklara akması seferberliğe neredeyse bir ayaklanma niteliği kazandırdı. Sindagma Meydanı'nda yapılan kitle gösterisi kelimenin tam anlamıyla devasaydı: Yunan başkentinin tüm mahallelerinden gelen yüz binlerce kişi meydana bulunan parlamentonun önünde toplandı. Bu kitle seferberliği, büyüklük ve savaşçı ruh bakımından önceki tüm eylemleri aşmıştı. Halkın tüm sosyal tabakalarından, her yaşta insanlar ortak bir mücadele için yan yana gelirlerken, işçiler ve gençler en ön saflardaki yerlerini aldılar.

Çevik kuvvet önceden hazırlanmış bir plan uyarınca Sindagma'daki kitlelere yürüyüşün ilk anlarında saldırdı. Parlamento önündeki direnişin kendisi de EEK, ANTARSYA ve SYRIZA gençliğinin katılımıyla saat 22:30'a kadar devam etti. Omonia'dan Sindagma'ya kadar uzanan tüm cadde ve sokaklar polis gaddarlığına karşı geceyarısından sonra, geç saatlere kadar direnmeye devam eden insanlarla dolup taşıdı. Bazı sokaklarda barikatlar kuruldu. Aralarında bankaların, büyük mağazaların, sinemaların vb. bulunduğu aşağı yukarı 40 adet bina ateşe verildi. Ekzarhia'daki polis

karakolu saldırıya uğradı.

KKE bir kez daha Omonia Meydanı'nda kendi bağımsız eylemini düzenledi (bu eyleme 50 bin kişinin katıldığını öne sürdüler) ama polisle çatışmalardan kaçınmak için Sindagma Meydanı'nın içinde ve çevresinde bulunan yüz binlerce kişiye katılmadı, çatışmalardan uzak durdu, nihayet kortejlerini sessiz sedasız dağıttı. Stalinist klişeye göre, polisle girilen her şiddetli çatışma ve her doğrudan eylem biçimi "bir devlet provokasyonudur."

Çözümler

*Bu bölüm EEK Genel Sekteri Mihail Savas Matsas yoldaşımızın değerlendirmelerini içermektedir.

KKE ve sendika kolu PAME, sendikal ve sol hareketin kendisi haricindeki güçleriyle her türlü ortak eylemi reddeden bir sekterlikle, sol ama pratikte burjuva sistemini hedef almayan bir retoriki bir araya getiriyor. KKE'nin Genel Sekreteri Aleka Papariga, Atina yürüyüşü sırasındaki konuşmasında hükümeti alaşağı etmekten ve hatta işçi hükümetinden ve ulusal borçların reddinden söz ediyordu. Ama hemen bunun ardından, aynı konuşmada, "hükümeti alaşağı etmek parlamenter seçimler demektir" diyerek konuya açıklık getirdi! (Rizospastis, KKE'nin günlük gazetesi, 7 Şubat 2012). Bu seçimlerde, diye devam ediyordu, iktidar partileri PASOK, Yeni Demokrasi ve LAOS yenilgiye uğratılmalı ve "halk yeni bir çatışma, kopuş ve devirme için, yeni bir başlangıç için, yeni bir sayfa açmak için mücadele kararlılığını göstermeli". Elbette KKE'ye oy vererek ve onu güçlendirerek. Halkı kısa vadede "kısmi kazanımlar dayatmaya" çağırıyordu. İşçilerin halkçı iktidarı perspektifini ve ulusal borcun iptalini dile getiriyordu, ama Antenna TV kanalındaki bir röportajda söylediği üzere, ancak "güç ilişkileri izin verdiği takdirde".

ANTARSYA çerçevesinde hareket eden merkezci gruplar her türlü mücadelenin içinde yer alıyor olsalar da, genel perspektifleri bazen KKE'nin dahi sağında kalıyor: mesela işçi iktidarı çağrısında bulunmanın bütünüyle erken olduğunu düşündükleri zamanlarda veya halihazırdaki kapitalist çerçeve içinde "solcu bir hükümet" oluşturmanın her ne kadar "olumlu bir gelişme" olsa da, "işçi sınıfının sorunlarına uzun vadeli çözümler getiremeyeceğini" öne sürdüklerinde (ANTARSYA'nın en güçlü ikinci grubu olan Cliff'çi Sosyalist İşçi Partisi lideri Panos Garganas'la, 5 Şubat 2012'de, NAR'ın haftalık dergisi Prin'de yayımlanmış olan söyleşi. ANTARSYA içindeki başka gruplar da bu pozisyonu desteklemekte; buna en güçlü grup olan NAR'ın kendi içinden bir kesimin SYRIZA ile ittifaka yönelmesi de dahil).

Synaspismos/SYRIZA'ya gelince; o da kendi cephesinden bir yandan hükümeti devirmeye çağırıyor (şu günlerde Yunanistan'da herkesin yaptığı üzere), bir yandan da erken seçimlere ve "çekirdeğini solcuların teşkil edeceği bir anti-memorandum koalisyonu" oluşturmaya. Bu temelde de, hem PASOK'u terk eden sol liberal güçlere, hem de Demokratik Sol ve

ANTARSYA'ya yönelik açılımlarda bulunuyor.

EEK ise parlamenter sol ile parlamento dışı orta-yolcu solun çökmekte olan sisteme karşı herhangi bir gerçek alternatif sunamaması, özellikle de genç kuşaktan öncü savaşçıların enternasyonalist bir devrimci partide yeniden kümelenmesini en acil görev olarak benimsiyor. EEK, artık yurt çapına ve kilit sektörlerle (fabrikalar, sağlık, eğitim alanları, işsizler, halk meclisleri vb.) yaydığı mücadelesini sürdürerek, işçilerin ve yoksul halk yığınlarının halk meclisleri, eylem komiteleri, bağımsız işçi mücadele merkezleri vb. gibi kendi mücadele örgütleri aracılığıyla özörgütlenmeleri için, hem Papadimos hükümetini, hem de her türden alternatif burjuva hükümetini alaşağı edecek Süresiz Politik Genel Grev için, ulusal borcun tazminat verilmeksizin reddi ve bankaların işçi denetimi altında kamulaştırılmaları için, işçi iktidarı için, emperyalist AB ve avrodan devrimci bir kopuş ve Avrupa Sosyalist Birleşik Devletleri için kavga vermeye devam ediyor.

Aklımıza takılan bir konu

* TKP'nin Komünist yayının geçtiğimiz Ekim ayında çıkan 337. Sayısında bahsi geçen "Matbaa" konusuna değinmek için önce bu sayıda çıkan haberden alıntı yapalım.

"Komünist Parti, büyük bir matbaaya sahip. Matbaa yalnızca KKE'nin günlük (ve oldukça hacimli) Rizospastis gazetesini basmakla kalmıyor, başka günlük gazetelere, yayınevlerine, kısaca piyasaya da çalışıyor. Krizle birlikte elbette işler çok düşmüş. Matbaa da işçi çıkarmak zorunda kalmış" ... "bir grup, işten çıkarmaları protesto gösterisi yapmış. Ancak sonradan gösteriyi yapanların hiçbirinin matbaadan işçiler olmadığı, bir başka rakip sermaye grubu tarafından ayarlandığı açığa çıkmış."

"Zaten parti, matbaadan parti üyelerini, ve konuşarak, başka alternatifler bularak çıkarmış." ... "faşizan sağ parti LAOS, bu duruma işaret ederek 'Aman bu komünistler de aynı şey onlar da konuşuyor ama hükümetle aynı önlemleri alıyorlar' demagojisi yapmayı çok seviyorlar."

Matbaanın büyüklüğü hakkında bir ekleme yapalım, Balkanların en büyük matbaası. Matbaanın bastığı başka günlük gazetelerinin içinde burjuva yayıncılarının olduğunu da eklemek gerekir. İşçi çıkarması yetmiyormuş gibi bir de bunu konuşarak halletmeye çalıştığını söylüyor ve işten çıkarmaları protesto eden insanların bir başka rakip sermaye grubu tarafından ayarlandığını iddia ediyor. Buraya dikkat edelim. Rakip sermayeyle, sermaye yasalarının gerektirdiği gibi rekabet ettiğine göre demek ki KKE'nin sermayesi var! Hatırlamanın tam zamanı, sermayeyi tanımlarken ne diyordu Marx?

Azem Güneş

DEYK

CRFI

Coordinating Committee for the Refoundation of the Fourth International

(DÖRDÜNCÜ ENTERNASYONAL'IN YENİDEN KURULUŞU KOORDİNASYONU)

1938'de kurulan Dördüncü Enternasyonal, o günden bugüne bir çok ayrışma yaşadı. İkinci Paylaşım Savaşı, Doğu Bloku'nun ortaya çıkması, 1968 kitlesel ayaklanmaları, Sovyetler Birliği'nin dağılması gibi önemli dönemeçlerde yol ayrımlarına giden Dördüncü Enternasyonal militanları, bu süre içerisinde Trotskist önderlerin isimleriyle anılan bir dizi akım ortaya çıkardılar: Morenoculuk, Cliffçilik, Mandelcilik, Lambertçilik. Ancak geçen zaman bunların örgütsel ve politik olarak, Sosyalist Dünya Devriminin Dünya Partisi'ni karşılayamadığını açıkça gösterdi. Dördüncü Enternasyonal'ın, 1938'deki Geçiş Programı ve Komintern'in ilk dört kongresi kararları temelinde yeniden kurulması için harekete geçen İşçi Partisi (Arjantin), Devrimci İşçi Partisi (Yunanistan), Bugünkü Komünist İşçi Partisi'nin atası/anası olan örgüt (İtalya) 1997 senesinde Cenova'da toplanarak Dördüncü Enternasyonal'ın Yeniden Kuruluşu Hareketi'ni oluşturdular. Zaman içinde yeni katılımlarla büyüyen hareket, 2004 yılında Arjantin'de toplanan kongreyle Koordinasyon halini aldı. Devrimci İşçi Partisi'nin Türkiye seksiyonu olduğu Dördüncü Enternasyonal'ın Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu, dünyanın dört bir yanında sosyalizm için

mücadele etmekte. Toplam on seksiyona sahip olan DEYK'in belli başlı partileri şunlardır:

Partido Obrero (İşçi Partisi): Arjantin'in en güçlü sol partilerinden birisi olan PO'nun, bir dizi Trotskist partiyle birlikte kurduğu Sol Cephe 2011 seçimlerinde 500 bini aşkın oy topladı. 2001 Arjantin krizinde, işçi sınıfı içinde etkin mücadele yürüten PO, özellikle, kriz koşullarında çok büyük ses getiren işsizler hareketinin de etkin örgütleyicilerindendi. Sendika bürokrasisine karşı da amansız bir mücadele içinde olan PO'nun militanı Mariano Ferreyra Demiryolu İşçileri Sendikası bürokratları tarafından öldürüldü.

Partito Comunista dei Lavoratori (Komünist İşçi Partisi): İtalya'da Romano Prodi önderliğindeki Komünist Yeniden Kuruluş Partisi'nin sosyal demokratlaşmasına karşı en hızlı ve cesur eleştirileri vererek bu hareketten kopan İtalyan devrimci Marksistler 2006 yılında PCL'yi kurdular. Sınıf çalışmasına özen gösteren PCL'nin üyelerinin çoğunluğu da işçilerden oluşmakta. İtalya'nın hemen hemen bütün kentlerinde örgütleri bulunun PCL, 2008 seçimlerinde 200 bini aşkın oy topladı.

Ergatiko Epanastatiko Komma (Devrimci İşçi Partisi): 1985'te kurulan EEK Yunanistan işçi sınıfı mücadelesinde etkin bir rol oynamaktadır. Devrimci Gençlik isimli öğrenci örgütlenmesiyle üniversitelerde de örgütlenen EEK, Alex'in öldürülmesi sonrası ve 2011'de krizle beraber gelişen kitlesel eylemlerin içinde yer almıştır. Çeşitli işçi direnişlerinde ve sendikalarda etkin olarak mücadele eden üyeleri, faşistlerin kezzaplı saldırılarına uğramış, evleri yakılmıştır.

Bu bülten Devrimci İşçi Parti'li Öğrenciler tarafından çıkartılmaktadır.
DİP Genel Merkezi: Konur Sokak, No:14/19, Kızılay Çankaya/ANKARA
www.dip.org.tr

